

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
11 Ιουλίου 1985 *

Στην υπόθεση 43/84,

Heinrich Maag, διερμηνέας, κάτοικος Uccle, 54, avenue du Vert-Chasseur, εκπροσωπούμενος και επικουρούμενος από τον Marcel Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, 34 B IV, rue Philippe-II,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον κύριο νομικό σύμβουλό της Raymond Baeyens, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Manfred Beschel, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει τόκους, με επιτόκιο που θα ορίσει το Δικαστήριο, επί τεσσάρων αναδρομικώς καταβληθεισών ημερήσιων αμοιβών, οι οποίες αντιστοιχούν σε εργασία που παρέσχε ο προσφεύγων κατά την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1980 έως 31 Δεκεμβρίου 1982 και για τις οποίες το συνολικό ποσό που κατατέθηκε στο λογαριασμό του προσφεύγοντος, στις 13 Ιουνίου 1983, ανέρχεται σε 2 996,11 ελβετικά φράγκα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους O.Due, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon

γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό γραμματέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουνίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Φεβρουαρίου 1984, ο Heinrich Maag άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί να υποχρεωθεί η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να καταβάλει τόκους υπερημερίας επί τεσσάρων αναδρομικώς καταβληθεισών ημερήσιων αμοιβών, οι οποίες αντιστοιχούν σε εργασία την οποία παρέσχε ο προσφεύγων ως διερμηνέας κατά την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1980 έως 31 Δεκεμβρίου 1982, καθώς και να ακυρωθεί η απορριπτική απόφαση της Επιτροπής, με την οποία η τελευταία αρνήθηκε την καταβολή τόκων στον προσφεύγοντα.
- 2 Η προσφυγή αυτή ασκήθηκε, κυρίως, δυνάμει του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΟΚ και, ειδικότερα, βάσει των άρθρων 46 και 73 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ). Τα άρθρα αυτά του ΚΛΠ παραπέμπουν, όσον αφορά τους έκτακτους και επικουρικούς υπάλληλους, στις διατάξεις του τίτλου VII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, οι οποίες αφορούν τις προσφυγές που μπορούν να ασκήσουν οι υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ενώπιον του Δικαστηρίου. Επικουρικώς, ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης κατά της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να του καταβάλει τόκους υπερημερίας επί των προαναφερθεισών αμοιβών.
- 3 Ο προσφεύγων είναι διπλωματούχος διερμηνέας από το 1976. Από το 1977, η Επιτροπή τον χρησιμοποίησε υπό την ιδιότητά του αυτή κατά αρκετά κανονικά χρονικά διαστήματα, αλλά κάθε φορά για βραχύτατο χρονικό διάστημα. Έτσι, μεταξύ 1977 και 1983, ο προσφεύγων εργάστηκε για την Επιτροπή επί 100 έως 150 περίπου ημέρες κατ' έτος. Είναι βέβαιο ότι στις περιπτώσεις αυτές η Επιτροπή ποτέ δεν τον προσέλαβε τυπικά ως έκτακτο ή επικουρικό υπάλληλο. Αντίθετα, η Επιτροπή εφάρμοσε ως προς αυτόν τη « Ρύθμιση περί ανεξαρτήτων διερμηνέων συνεδρίων (free lance) », την οποία έχει θεσπίσει κατόπιν συμφωνιών που συνήψε με τη Διεθνή Ένωση Διερμηνέων Συνεδρίων (στο εξής: η ΔΕΔΣ).
- 4 Κατά της προσφυγής αυτής, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου. Θεωρεί ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να κρίνει επί της διαφοράς. Αφενός, ο προσφεύγων δεν είναι ούτε μόνιμος ούτε έκτακτος ή επικουρικός κοινοτικός υπάλληλος υπό την έννοια του ΚΛΠ και, για το λόγο αυτό, δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 179 της

Συνθήκης. Αφετέρου, εφόσον η διαφορά αφορά τις συμβατικές σχέσεις του προσφεύγοντος με την Επιτροπή, υπάγεται, ελλείψει ρήτρας διαιτησίας βάσει του άρθρου 181 της Συνθήκης, στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων σύμφωνα με το άρθρο 183.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής βάσει του άρθρου 179

- 5 Προκειμένου να οριοθετηθεί η διαφορά απόψεων που υφίσταται μεταξύ των μερών ως προς το θέμα αυτό, υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι, κατά το άρθρο 179, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο επί οποιασδήποτε διαφοράς μεταξύ της Κοινότητας και των υπαλλήλων της, « εντός των ορίων και σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που ορίζει ο κανονισμός περί της υπηρεσιακής τους καταστάσεως ή οι οποίες προκύπτουν από το καθεστώς που τους διέπει ». Για να διαπιστωθεί η έκταση της αρμοδιότητας αυτής, πρέπει, επομένως, να εξεταστεί ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων καθώς και το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων (ΚΛΠ), που έχει θεσπίσει το Συμβούλιο υπό μορφή κανονισμού.
- 6 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο να θεωρηθεί ως μόνιμος υπάλληλος, δεν χρειάζεται να εξεταστεί παρά μόνο το ΚΛΠ, το άρθρο 1 του οποίου ορίζει ότι το καθεστώς αυτό εφαρμόζεται:

« ... σε κάθε υπάλληλο ο οποίος έχει προσληφθεί με σύμβαση από μία Κοινότητα.

Ο υπάλληλος αυτός έχει την ιδιότητα:

- του έκτακτου υπαλλήλου,
- του επικουρικού υπαλλήλου,
- του τοπικού υπαλλήλου,
- του ειδικού συμβούλου. »

- 7 Για τις δύο πρώτες ομάδες υπαλλήλων που απαριθμούνται στο άρθρο αυτό, το ΚΛΠ περιέχει λεπτομερείς διατάξεις, ιδίως ως προς τους όρους προσλήψεως και εργασίας, τις αποδοχές και την επιστροφή εξόδων, καθώς και ως προς την κοινωνική ασφάλιση. Τέλος τα άρθρα 46 και 73 του ΚΛΠ, στα οποία βασίζει κυρίως την προσφυγή του ο προσφεύγων, παραπέμπουν, για τις εν λόγω δύο ομάδες υπαλλήλων, στις προσφυγές που προβλέπονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης για τους μόνιμους υπαλλήλους και, κατά συνέπεια, στη δυνατότητα που παρέχεται στους μόνιμους υπαλλήλους να προσφεύγουν ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 179 της

Συνθήκης. Αντιθέτως, οι διατάξεις του ΚΑΠ περί των τοπικών υπαλλήλων και των ειδικών συμβούλων είναι λακωνικότερες, δεδομένου ότι, αφενός, οι τοπικοί υπάλληλοι υπάγονται, καταρχήν, στους κανόνες που ισχύουν στον τόπο εργασίας και στη δικαιοδοσία των εθνικών δικαστηρίων, αφετέρου δε, η πρόσληψη κάθε ειδικού συμβούλου αποτελεί ιδιαίτερη περίπτωση, οι όροι της οποίας πρέπει να συζητηθούν με την αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή.

- 8 Από την εξέταση των σχετικών διατάξεων προκύπτει ότι το παραδεκτό της προσφυγής βάσει του άρθρου 179 εξαρτάται από το αν ο προσφεύγων, μολονότι ουδέποτε προσελήφθη τυπικά ως κοινοτικός υπάλληλος, πρέπει, ενούτοις, να θεωρηθεί ως έκτακτος ή επικουρικός υπάλληλος υπό την έννοια του ΚΑΠ. Πράγματι, ενόψει των τεσσάρων κατηγοριών προσωπικού που απαριθμούνται στο άρθρο 1 του ΚΑΠ, πρέπει να αποκλειστεί αμέσως η περίπτωση να χαρακτηριστεί ο προσφεύγων, υπό την ιδιότητά του ως « ανεξάρτητου » διερμηνέα, τοπικός υπάλληλος, ο οποίος έχει προσληφθεί, κατά το άρθρο 4 του ΚΑΠ, « σύμφωνα με τις τοπικές συνθήκες για την εκτέλεση χειρωνακτικής εργασίας ή την παροχή υπηρεσιών », δεδομένου ότι τα καθήκοντα αυτά σαφώς δεν αποτελούν το αντικείμενο της εργασίας των ανεξάρτητων διερμηνέων. Το ίδιο ισχύει και ως προς την ιδιότητα του ειδικού συμβούλου, ο οποίος ορίζεται, στο άρθρο 5 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού, ως ο υπάλληλος ο οποίος προσλαμβάνεται « λόγω των εξαιρετικών προσόντων του », κριτήριο που αφορά, βασικά, περιπτώσεις εξαιρετικές και ειδικές, και το οποίο δεν μπορεί να επεκταθεί στην εργασία των ανεξάρτητων διερμηνέων εν γένει. Ο προσφεύγων τόνισε, εξάλλου, ότι κύριος στόχος της προσφυγής του είναι ακριβώς να αναγνωριστεί στους ανεξάρτητους διερμηνείς η ιδιότητα του έκτακτου ή επικουρικού υπαλλήλου και να ισχύσουν ως προς αυτούς τα συναφή με την ιδιότητα αυτή φορολογικά και κοινωνικά πλεονεκτήματα.

- 9 Η Επιτροπή εξηγεί ότι για να καλύψει τις σταθερές ανάγκες διερμηνείας προς τις κοινοτικές γλώσσες διαθέτει 384 θέσεις, οι 20 από τις οποίες αποτελούν θέσεις έκτακτων υπαλλήλων. Παρά τη διενέργεια μεγάλου αριθμού διαγωνισμών, δεν έχει επιτύχει να πληρώσει παρά μόνο τις 305 από τις θέσεις αυτές, λόγω ελλείψεως επαρκούς αριθμού υποψηφίων με τα κατάλληλα προσόντα. Επιπλέον του μόνιμου αυτού προσωπικού, μόνιμων ή έκτακτων υπαλλήλων, η Επιτροπή, για να καλύπτει τις μεταβλητές ανάγκες της, χρησιμοποιεί περισσότερους από χίλιους διερμηνείς, τους οποίους έχει η ίδια εγκρίνει και τους οποίους προσλαμβάνει για περιόδους που κυμαίνονται, κατά γενικό κανόνα, από μία μέχρι πέντε ημέρες, ανάλογα με τις ανάγκες. Στο πρόσθετο αυτό προσωπικό περιλαμβάνονται διερμηνείς οι οποίοι δεν συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις που ορίζει ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης προκειμένου να προσληφθούν ως μόνιμοι ή ακόμα και ως επικουρικοί υπάλληλοι, ή οι οποίοι προτιμούν να μην προσληφθούν ως υπάλληλοι στην υπηρεσία της Επιτροπής.

- 10 Κατά την Επιτροπή, η κατάσταση του πρόσθετου αυτού προσωπικού δεν μπορεί να συγκριθεί με την κατάσταση των κοινοτικών υπαλλήλων. Η μεγάλη πλειοψηφία των διερμηνέων αυτών εργάζονται λιγότερες από εκατό ημέρες και περισσότεροι από τους μισούς εργάζονται λιγότερο και από 50 ημέρες κατ' έτος για την Κοινότητα. Είναι ελεύθεροι να δέχονται ή να αρνούνται την εργασία που τους προτείνει η Επιτροπή, εκτός δε των περιόδων που δέχονται να εργαστούν στην Επιτροπή, μπορούν να εργάζονται για άλλους. Το γεγονός ότι στους διερμηνείς αυτούς, κατά τις περιόδους που εργάζονται στην Επιτροπή, εφαρμόζονται οι ίδιοι όροι εργασίας που ισχύουν για τους μόνιμους υπαλλήλους διερμηνείς, οφείλεται στο ότι η διερμηνεία αποτελεί εργασία ομάδας.
- 11 Η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης ότι δεν μπορεί να χορηγήσει στους πρόσθετους αυτούς συνεργάτες την ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου, λόγω ελλείψεως των θέσεων τις οποίες θα μπορούσαν να καταλάβουν. Ούτε μπορεί να τους θεωρήσει ως επικουρικούς υπαλλήλους, για τους οποίους η πραγματική διάρκεια της σύμβασης δεν πρέπει, κατά το άρθρο 52 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού, να υπερβαίνει το ένα έτος.
- 12 Ενόψει της ειδικής αυτής κατάστασης των ανεξάρτητων διερμηνέων, η Επιτροπή θέσπισε, επομένως, ρύθμιση καθαρά εσωτερική μεν, αλλά κατόπιν συμφωνιών που συνήψε με τη ΔΕΔΣ, με την οποία καθόρισε τους όρους προσλήψεως των διερμηνέων, ιδίως όσον αφορά την ημερήσια αμοιβή, η οποία είναι υψηλότερη από την αμοιβή των επικουρικών υπαλλήλων κατά εργάσιμη ημέρα, τις ημερήσιες αποζημιώσεις και τα κατ' αποκοπή έξοδα ταξιδιού από τον τόπο της επαγγελματικής κατοικίας των διερμηνέων, ο οποίος βρίσκεται συχνά εκτός του εδάφους των Κοινοτήτων, και τα ποσά που καταβάλλονται στα πλαίσια της πρόνοιας κατά γήρατος-θανάτου καθώς και για την ασφάλιση των διερμηνέων κατά ασθενείας και ατυχημάτων.
- 13 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, από την πλευρά του, ότι ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και το ΚΑΠ αποτελούν εξαντλητική ρύθμιση. Μόνο στο πλαίσιο αυτό μπορεί επομένως η Επιτροπή να συνάπτει συμβάσεις εργασίας. Συνεπώς, οι συμβάσεις που συνάπτονται με τους λεγόμενους « ανεξάρτητους » διερμηνείς αποτελούν πράγματι συμβάσεις εργασίας και όχι συμβάσεις που συνάπτονται με πρόσωπα παρέχοντα ανεξάρτητες υπηρεσίες. Παρά το γεγονός ότι ο διερμηνέας παραμένει ελεύθερος να αποδεχτεί ή να αρνηθεί την πρόταση προσλήψεως, όλοι οι όροι της σχέσης αυτής διέπονται από σύστημα κανονιστικών διατάξεων το οποίο αποκλείει οποιαδήποτε διαπραγμάτευση· κατά τη διάρκεια της σχέσης, οι διερμηνείς βρίσκονται σε κατάσταση εξαρτήσεως και υπόκεινται στους ίδιους όρους εργασίας με τους μόνιμους και λοιπούς υπαλλήλους.
- 14 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, είναι απαραίτητο να εξομοιωθούν οι λεγόμενοι ανεξάρτητοι διερμηνείς με όποια κατηγορία μη μόνιμων υπαλλήλων

αρμόζει περισσότερο στην κατάσταση των διερμηνέων αυτών. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, η κατηγορία αυτή είναι η κατηγορία των επικουρικών υπαλλήλων. Εκτός, ακριβώς, από τα φορολογικά και κοινωνικά πλεονεκτήματα αυτής της κατηγορίας μη μόνιμων υπαλλήλων, τα οποία είναι όμοια με τα πλεονεκτήματα των μόνιμων και λοιπών κοινοτικών υπαλλήλων, οι όροι προσλήψεως και εργασίας των επικουρικών υπαλλήλων δεν διαφέρουν πολύ από τους όρους που προβλέπει η προαναφερθείσα εσωτερική ρύθμιση.

- 15 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η άποψή του επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, το 1983, το προεδρείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου θέσπισε, βάσει του άρθρου 78 του ΚΛΠ, « Ρύθμιση περί ανεξαρτήτων διερμηνέων συνεδρίων (free lance) », η οποία, μολοντί ως προς τους περισσότερους όρους της σχέσης παραλέμπει στην εσωτερική ρύθμιση της Επιτροπής, επιβάλλει στην αμοιβή των διερμηνέων αυτών κοινοτικό φόρο. Έτσι, κατά τον προσφεύγοντα, οι λεγόμενοι ανεξάρτητοι διερμηνείς υπόκεινται στον κοινοτικό φόρο όταν εργάζονται για το Κοινοβούλιο, αλλά στην εθνική φορολογία όταν εργάζονται για άλλα όργανα, πράγμα αντίθετο προς την αρχή της ισότητας.
- 16 Αφετηρία για την επίλυση του μέρους αυτού της διαφοράς πρέπει να αποτελέσει η πραγματική διαπίστωση ότι οι ανάγκες διερμηνείας των Κοινοτήτων περιλαμβάνουν, αφενός, τις διαρκείς και καθημερινές ανάγκες, οι οποίες απαιτούν την παρουσία προσωπικού απαρτιζόμενου από μόνιμους και, εν ανάγκη, έκτακτους υπαλλήλους και, αφετέρου, τις περιστασιακές ανάγκες, οι οποίες είναι εξαιρετικά ευμετάβλητες, ανάλογα με το ρυθμό των κοινοτικών συσκέψεων και των διαπραγματεύσεων με τις τρίτες χώρες, και για τις οποίες πρέπει οι Κοινοότητες να προσφεύγουν σε μεγάλο αριθμό πρόσθετων συνεργατών, των οποίων τα προσόντα ανταποκρίνονται στις εκάστοτε ανάγκες και οι οποίοι μπορούν να προσλαμβάνονται κατ' επανάληψη για περιόδους εργασίας πολύ περιορισμένης χρονικής διάρκειας.
- 17 Οι πρόσθετοι αυτοί συνεργάτες δεν μπορούν να προσληφθούν ως έκτακτοι υπάλληλοι υπό την έννοια των άρθρων 1 και 2 του ΚΛΠ. Πράγματι, όπως επανειλημμένα έχει τονίσει το Δικαστήριο (βλ. αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 1979, Deshormes κατά Επιτροπής, υπόθεση 17/78, Rec. σ. 189, της 19ης Νοεμβρίου 1981, Fournier κατά Επιτροπής, υπόθεση 106/80, Συλλογή σ. 2759, και της 23ης Φεβρουαρίου 1983, Laredo και Garilli κατά Επιτροπής, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 225 και 241/81, Συλλογή σ. 347), την ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου χαρακτηρίζει το γεγονός ότι ο υπάλληλος αυτός καταλαμβάνει μόνιμη θέση στην υπηρεσία της κοινοτικής διοίκησης, πράγμα το οποίο, ακριβώς λόγω του περιστασιακού και παροδικού χαρακτήρα των παρεχομένων από τους διερμηνείς « free lance » υπηρεσιών, δεν συμβιβάζεται με τα καθήκοντα του πρόσθετου αυτού προσωπικού.

- 18 Κατά την ίδια αυτή νομολογία, το χαρακτηριστικό της σύμβασης επικουρικού υπαλλήλου, υπό την έννοια των άρθρων 1 και 3 του ΚΛΠ, είναι « η προσωρινότητά της, δεδομένου ότι αυτός δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί παρά μόνο για μικρής διάρκειας αντικατάσταση ή για να εκπληρώσει διοικητικά καθήκοντα παροδικού χαρακτήρος ή επειγούσης ανάγκης ή μη επακριβώς καθορισμένα ». Αν και τα κριτήρια αυτά μπορούν, εκ πρώτης όψεως, να αποτελέσουν το κατάλληλο επαγγελματικό πλαίσιο το οποίο να μπορεί να καλύψει την περίπτωση των διερμηνέων « free lance » που εργάζονται, ακριβώς, για τα κοινοτικά όργανα για σύντομα χρονικά διαστήματα και προκειμένου να καλυφθούν ανάγκες περιστασιακού χαρακτήρα, με περισσότερο επισταμένη εξέταση αποδεικνύεται, εντούτοις, ότι και η δυνατότητα αυτή πρέπει να αποκλειστεί.
- 19 Κατά το άρθρο 52 του ΚΛΠ, η πραγματική διάρκεια της σύμβασης επικουρικού υπαλλήλου, συμπεριλαμβανομένης και της διάρκειας της ενδεχόμενης ανανέωσης, δεν μπορεί να υπερβεί τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία ο επικουρικός υπάλληλος προσλαμβάνεται για να αντικαταστήσει προσωρινά υπάλληλο ή έκτακτο υπάλληλο που προσκαίρως δεν είναι σε θέση να ασκήσει τα καθήκοντά του, ή τη διάρκεια ενός έτους σε όλες τις άλλες περιπτώσεις. Από αυτό, το Δικαστήριο, με την προαναφερθείσα απόφασή του της 1ης Φεβρουαρίου 1979, συνήγαγε το συμπέρασμα ότι « εφόσον σκοπός του καθεστώτος αυτού είναι η άσκηση προσκαιρών καθηκόντων — εκ φύσεως ή λόγω απουσίας υπαλλήλου — από περιστασιακό προσωπικό, είναι προφανές ότι δεν μπορεί να γίνει κατάχρηση του εν λόγω καθεστώτος για να ανατεθούν επί μακρά χρονικά διαστήματα μόνιμα καθήκοντα στο προσωπικό αυτό ». Από αυτό έπεται ότι το καθεστώς αυτό, όπως καθορίζεται στο ΚΛΠ, δεν μπορεί να ισχύσει για πρόσωπα που προσλαμβάνονται για βραχύ χρονικό διάστημα κάθε φορά, αλλά, όπως στην περίπτωση του προσφεύγοντος, κατά συχνή επανάληψη επί σειρά ετών.
- 20 Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι το κείμενο του ΚΛΠ, υπό την παρούσα διατύπωσή του, δεν προσφέρει καμιά αρκετά εύχρηστη δυνατότητα για την κάλυψη των αναγκών της Επιτροπής σε πρόσθετους διερμηνείς. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να κατακριθεί η Επιτροπή επειδή προσλαμβάνει τους συνεργάτες αυτούς σύμφωνα με εσωτερική ρύθμιση, την οποία έχει ειδικά προσαρμόσει στις ανάγκες αυτές, και η οποία ακολουθεί, επιπλέον, τις συμφωνίες που έχουν συναφθεί με την πλέον αντιπροσωπευτική ένωση διερμηνέων συνεδρίων.
- 21 Πρέπει να προστεθεί ότι οι διερμηνείς που προτιμούν την κοινωνική ασφάλιση και τα φορολογικά πλεονεκτήματα του κοινοτικού υπαλλήλου, είναι ελεύθεροι να συμμετάσχουν στους διαγωνισμούς, των οποίων τις προϋποθέσεις συμμετοχής συγκεντρώνουν. Η Επιτροπή αρνείται κατηγορηματικά ότι ο μεγάλος αριθμός των διερμηνέων που προσλαμβάνει βάσει της εσωτερικής της ρύθμισης οφείλεται σε συγκεκριμένη πολιτική όσον αφορά το προσωπικό, η οποία αποβλέπει στο να παραμείνει ο αριθμός του

μόνιμοι προσωπικού διερμηνείας κατώτερος από τον αριθμό που ανταποκρίνεται στο συμφέρον της υπηρεσίας, ο δε προσφεύγων δεν απέδειξε κατά κανένα τρόπο το αντίθετο.

- 22 Όσον αφορά τη ρύθμιση που θέσπισε το προεδρείο του Κοινοβουλίου βάσει του άρθρου 78 του ΚΛΠ, αρκεί να σημειωθεί ότι η διάταξη αυτή επιτρέπει παρέκκλιση μόνο υπέρ των προσώπων που προσλαμβάνονται από το Κοινοβούλιο για τη διάρκεια των συνεδίων του, την οποία δεν μπορούν να επικαλεστούν οι διερμηνείς « free lance » που προσλαμβάνονται από τα άλλα κοινοτικά όργανα.
- 23 Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι πρόσθετοι διερμηνείς, οι οποίοι προσλαμβάνονται σύμφωνα με την εσωτερική ρύθμιση της Επιτροπής περί ανεξάρτητων διερμηνέων συνεδρίων (« free lance »), δεν μπορούν να απαιτήσουν να τους αναγνωριστεί η ιδιότητα του κοινοτικού υπαλλήλου υπό την έννοια του ΚΛΠ, ούτε, επομένως, να ασκήσουν τις προσφυγές που προβλέπονται στο άρθρο 179 της Συνθήκης. Από αυτά έπεται ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη στο μέτρο που ασκείται βάσει του άρθρου αυτού.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής βάσει του άρθρου 173

- 24 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 173 δεν έχει εφαρμογή παρά μόνο όταν η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου. Αυτό δεν συμβαίνει στην περίπτωση αποφάσεως, με την οποία απορρίπτεται αίτημα καταβολής τόκων υπερημερίας επί ποσών οφειλομένων βάσει συμβάσεως, η οποία δεν υπάγεται στο κοινοτικό δίκαιο και δεν περιέχει καμία ρήτρα διαιτησίας.
- 25 Από την πλευρά του, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η υπαγωγή στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων που προβλέπει το άρθρο 183 έχει εφαρμογή μόνο όταν δεν υπάρχει τυπικά κείμενο το οποίο να προβλέπει αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, ακριβώς δε τέτοιο κείμενο αποτελεί το άρθρο 173, το οποίο ορίζει ότι το Δικαστήριο έχει αποκλειστική αρμοδιότητα να ακυρώνει τις αποφάσεις της Επιτροπής. Ο προσφεύγων υπενθυμίζει, επιπλέον, ότι η πιο πρόσφατη συμφωνία με τη ΔΕΔΣ, η οποία συνήφθη στις 20 Ιουνίου 1984, προβλέπει ότι οι ατομικές συμβάσεις θα περιλαμβάνουν ρήτρα διαιτησίας. Δεν πρέπει να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να αναγνωρίσει το Δικαστήριο αναδρομικό αποτέλεσμα στη συμφωνία ως προς το θέμα αυτό.

- 26 Αρκεί να παρατηρηθεί σχετικά ότι απαρχή της διαφοράς αποτέλεσε η υποτιθέμενη καθυστέρηση της διοίκησης της Επιτροπής να καταβάλει τις καθυστερούμενες αμοιβές που οφείλονταν στον προσφεύγοντα δυνάμει συμβάσεων προσλήψεως που είχε συνάψει η Επιτροπή με τον προσφεύγοντα, και οι οποίες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και του ΚΛΠ, ούτε περιέχουν ρήτρα διαιτησίας. Το Δικαστήριο είναι παντελώς αναρμόδιο να εκδικάσει τη διαφορά αυτή, ο δε προσφεύγων δεν μπορεί να παρακάμψει μονομερώς την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων, προκαλώντας απόρριψη του αιτήματός του από την Επιτροπή και χαρακτηρίζοντας, στη συνέχεια, την απόρριψη αυτή ως απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 173.
- 27 Εφόσον, επομένως, η προσφυγή είναι επίσης απαράδεκτη στο μέτρο που θεμελιώνεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 28 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα, όμως, με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν. Δεδομένου ότι με την παρούσα προσφυγή ζητείται να αναγνωρισθεί στον προσφεύγοντα η ιδιότητα του υπαλλήλου των Κοινοτήτων, συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του κανόνα αυτού ως προς τον προσφεύγοντα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Due

Pescatore

Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιουλίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

O. Due